

בעזהש"ת

קונטרס

געדולד צו קינדער

דער קונטרס געבט עצות און חיזוק ווי אזוי מצליח צו זיין מיט קינדער. ווי אזוי עלטערן דארפן זיך אומגיין מיט די קינדער אויף א וועג אז זיי זאלן אויפנוואקסן געזונטע און ערליכע קינדער, זיי זאלן האבן עלבס-זיכערקייט, און די עלטערן זאלן שעפן פון זיי פיל אידיש נחת.

איבערגעזעצט אויף אידיש פונעם קונטרס "סבלנות לילדים" פון הרב הגאון הצדיק, עמיד האמונה, נוהאס ברענגט אריין די הייליגע און ריינע אמונה אין די באנצע וועלט

כבוד קדושת מרן מוהרא"ש זי"ע

געבויעט אויף די ווערטער פון הייליגן רבין, אדוננו, מורינו ורבינו רבי נחמן מברסלב, זכותו יגן עלינו
און אויף די ווערטער פון זיין תלמיד, מורינו הגאון הקדוש רבי נתן מברסלב, זכותו יגן עלינו

ארויסגעגעבן בעזהש"ת
דורך חסידי ברסלב - וויליאמסבורג

צו באקומען די און אנדערע ספרים און קונטרסים:

היכל הקודש וויליאמסבורג
Heichal Hakodesh Williamsburg
27 Skillman Street
Brooklyn NY 11205
1-718-384-1652

היכל הקודש קרית ברסלב
ליבערטי
Heichal Hakodesh Kiryas Breslev
181 Huschke Road
Liberty NY 12747

היכל הקודש קרית יואל
Heichal Hakodesh Kiryas Joel
8 Premishlan Way
Monroe NY 10950
1-845-243-0563

היכל הקודש קרית יואל
Heichal Hakodesh Kiryas Joel
8 Hayes Ct.
Monroe NY 10950
1-845-467-5299

היכל הקודש מאנסי
Heichal Hakodesh Monsey
32 Dolson Road
Monsey NY 10952
1-347-733-7551

היכל הקודש בארא פארק
Heichal Hakodesh Boro Park
1011 41st Street
Brooklyn NY 11219
1-718-384-1652

Visit Our Web Site:
www.BreslevCenter.com

צו הערן די העדליכע שיעורים
פונעם ראש ישיבה שליט"א רופט:

חיזוק פאר די
אידישע שטוב
212-444-9169

קול
ברסלב
212-444-9191

חיזוק יומי
צו באקומען די חיזוק יומי
אימעיל
טעלעפאון מעסידזשינג
347-630-2876
chizikyomi@gmail.com

געדוילד צו קינדער

א

וואס איז די שטרעבן פון אלע עלטערן? וואס איז די וואונטש פון יעדע אידישע טאטע און מאמע? וואס איז די בעסטע מתנה וואס א איד קען באקומען? דאס איז צו האבן נחת פון די קינדער! ווען די קינדער וואקסן אויף און מען זעט אז זיי וואקסן ערליכע קינדער, געזונטע קינדער, זיי זענען מצליח אין לעבן ברוחניות און בגשמיות. דאס איז די גרעסטע און בעסטע ברכה פאר די עלטערן, און דאס געבט זיי

געדולד צו קינדער

אפעטיט צום לעבן. און פארקערט, אויב זעט מען נישט קיין נחת פון די קינדער, מען הערט נאר וואסערע צרות און פראבלעמען די קינדער מאכן אן פאר זיך און פאר אנדערע, איז דאס די ערגסטע זאך פאר די עלטערן, זיי עסן זיך ליידער אויף לעבעדיגערהייט.

גוטע קינדער קען מען אבער נישט אראפרייסן פון בוים. אויף זוכה צו זיין צו געראטענע קינדער, דארף מען קודם ארבעטן פאר דעם. מען דארף שווער אקערן און זייען, מען דארף באגיסן מיט וואסער און צושטעלן ווארימע זון שטראלן, און דאן קען ארויסוואקסן א שיינער הערליכער בוים וואס געבט ארויס פיינע זאפטגעגעשמאקע פירות. עס איז טאקע נישט גרינג די ארבעט אין אנהויב, אויב אבער לייגט מען אריין די ריכטיגע הארעוואניע, מען שטרענגט זיך

אן צו געבן די נויטיגע פלעגונג, דאן צאלט זיך דערנאך
אויס די ארבעט מיט גרויסע פראצענטן.

אויף צו קענען געניסן פון גוטע נחת פון די קינדער,
דארף מען קודם ארבעטן זייער שווער. מען דארף זיך
אנגארטלעך מיט פילע הויפנס פון סבלנות און געדוילד
און זיך אסאך אפגעבן מיט די קינדער ווי עס דארף צו
זיין. אבער שפעטער, ווען די קינדער וועלן
אונטערנוואקסן, דאן וועט זיך אויסצאלן די ארבעט
בכפל כפלים. דאן וועט מען זיך איינשפארן גאר אסאך
צער און עגמת נפש פון די קינדער, מען וועט קענען
זיצן רואיג און קוועלן, מען וועט עסן די זיסע פירות
פון די שווערע הארעוואניע.

אויב אבער זוכט מען זיך צו שפארן ארבעט אין
אנהויב. מען האט נישט געדוילד צו די קינדער און מען
געבט זיך נישט אפ גענוג מיט זיי, דאן האט מען

געדוילד צו קינדער

ו

שפּעטער זייער שטאַרק חרטה דערויף. די פּילע
שוועריקייטן און צרות וואס מען ליידט זיך שפּעטער
אַן, נעמען אַוועק די אפּעטיט פון לעבן. עס איז טאַקע
געווען גרינגער פון אַנפּאַנג, אָבער עס ווערט פּיל
פּאַכיג שווערער ביים סוף.

ב

די נאַטור פון קינדער איז אז זיי האָבן ליב צו
שפּרינגען און טאַנצן, צו ווילדעווען און איבערדרייען,
און דאס איז זייער געזונט פאַר זיי. מיט דעם וואס אַ
קינד געבט זיך אויס זיין ענערגיע, ער שרייט און
פאַרפירט און ווילדעוועט, דאס בויפט אויף זיין מוח
און ער וואקסט אַ געזונט קינד און ווען ער וואקסט
אויף האט ער אַ קלאַרע געזונטע מוח און ער קען מצליח
זיין אין לעבן.

געדולד צו קינדער

פון די אנדערע זייט זענען אָבער די עלטערן אַ
 שיינע פֿאר יאר עלטער פון זיי, און זיי האָבן נישט
 געדולד צו די אלע קינדערישע נאָרישקייטן. די
 עלטערן האָבן שוין אנדערע דאָגות אויפֿן קאָפּ, זיי
 שלעפֿן שווערע זעק פון פֿראַבלעמען אויף זייערע
 פֿלייצעס. זיי מוטשען זיך מיט פֿרנסה, זיי זוכן פון וואו
 צו נעמען געלט צו באַצאלן די חובות און צו קענען
 אָנגיין אין לעבן, זיי האָבן צוטון מיט אַסאָך מענטשן.
 זיי האָבן איבערגענוג דאָגות און פֿראַבלעמען.

ווען עס קומען זיך צוזאָם די צוויי אנדערע סאַרט
 וועלטן - די עלטערן מיט די קינדער, דאן ווערט אַ
 גרויסער פֿראַבלעם. די קינדער ווילן נאר דערציילן,
 רעדן און פֿרעגן איבער זייערע נאָרישע קינדערישע
 לעבן. די סאַרט זאָכן וועלכע אינטערעסירן בכלל נישט
 די עלטערן, און זיי האָבן גאר ווייניג געדולד זיי

געדולד צו קינדער

אויסצוהערן און זיך אפגעבן מיט זיי. און נאכדערצו
 ווען די קינדער רעדן נישט מיט ערוואקסנקייט, זיי
 רעדן נאך אויך מיט זייערע קינדערישע וועג, מיט
 קולות וברקים, מיט געשרייען און געוואלדעס, וואס
 דאס ציט ארויס דאס לעצטע ביסל נערווען און מאך
 פון די עלטערנ'ס מח.

ווי אזוי באהאנדלט מען אזא סיטואציע? איז דא ביי
 דעם צוויי וועגן ווי אזוי עלטערן קענען צוגיין צו אזא
 מצב - א מצב וואס שפילט זיך אפ יעדן טאג אין יעדע
 קינדער-געבענטשטע שטוב. איין וועג איז דא אז די
 קינדער וועלן מיט זייער ווילדע און קינדערישע כח
 ארויסנעמען די עלטערן פון די כלים, די עלטערן וועלן
 זיך אויפרעגן און אנהויבן צו שרייען אויף זיי, די
 עלטערן וועלן זיי אראפלאזן אפאר גוטע פעטש, און
 מיט דעם איינשטילן די קינדער. די גאנצע

אנגעזאמלטע ווייטאג און דרוק וואס די עלטערן זענען
 דורכגעגאנגען בְּמִשָּׁף דעם גאנצן טאג וועלן זיי
 ארויסלאזן אויף די קעפ פון די קינדער. זיי וועלן קלאר
 שטעלן פאר די קינדער אז דאס איז נישט קיין וועג און
 דאס איז נישט קיין דרך ארץ צו פארפירן און
 ווילדעווען, צו פֿרעגן נארישע קשיות, און באמוטשען
 די עלטערן מיט זייער נארישע אנגעלעגנהייטן.

וואס וועט אָבער זיין די רעזולטאטן פון אזא סארט
 אויפפירונג? וואס וועט דאס פֿרענגען פאר די קינדער?
 קודם וועט דאס בכלל נישט העלפן אז די קינדער זאלן
 זיך בארואיגן און זיין שטיל. דאס שרייען אויף זיי און
 זיי שלאגן וועט נאר מאכן אז זיי זאלן ווערן מער
 שלעכט און נאך מער פארפירן און איבערדרייען און
 אנזייען ווי מער חרָבנות. און דערנאך וועלן די עלטערן
 זיך נאך מער אויפֿרעגן און נאך מער אנשרייען און

געדולד צו קינדער

י

דערשרעקן די קינדער אז זיי זאלן זיך נישט דערוואגן צו זיין צעוויילדעוועט, ביז זיי וועלן סוף פל סוף מצליח זיין אריינצופרענגען אין די קינדער אזא פחד און שרעק אז זיי זאלן ציטערן ארויסצוזאגן א הויף ווארט, און דאן זענען די קינדער גע'הרג'ט אויף אייביג, פיזיש און גייסטיש.

ווי געזאגט זענען קינדער געמאכט געווארן נישט צו קענען איינזיצן. מיט דעם וואס מען בינדט זיי די הענט און פיס און מען לאזט זיי זיך נישט אויסגעבן, מיט דעם הרג'ט מען אוועק זייערע געפילן און זייער מח, זיי פארלירן זייער מוט און חיות, און דערנאך איז שוין זייער שווער פאר זיי מצליח צו זיין אין לעבן.

קינדער זענען רויע דיאמאנטן. אויב האט מען אסאך געדולד און סבלנות זיי אויסצושלייפן ווי עס דארף צו זיין, דאן וועט ארויסקומען פון זיי הערליכע

טײַעֲרֵע דיאמאנטן, זײ װעלן בליטשקענען און שײנען
און עס װעט זײן א נחת צו קוקן אויף זײ. אויב אָפּער
פּאַרלירט מען די געדולד און מען צופּרעכט זײ, דאן
װעלן זײ בלייבן רויע צופּראכענע שטיינדלעך װאס
זענען װערט צו גארנישט.

אויב װיל מען אויפציען געזונטע ערליכע קינדער,
אויב האפט מען צו זען נחת פון די קינדער, דאן קען
מען נישט ערווארטן אז די קינדער זאלן זיך אויפהויבן
צו די שטאפל פון די עלטערן, װײל דערווייל זענען זײ
נאך קינדער. עס דארף גיין פארקערט, די עלטערן
דארפן זיך אראפלאזן צו די דרגא פון די קינדער. די
עלטערן דארפן פארשטיין אז קינדער זענען קינדער,
און זײ האבן זיך זײער אייגנארטיגע װעג פון רעדן און
זיך אויפפירן, די עלטערן דארפן אװעקלייגן אין די
זײט אלע זײערע פּערזענליכע דאגות, און זיך

גְּעֵדוּלָד צוּ קִינְדֵרֵר

אַראַפּלאַזן צו די קינדערישע שטאפל, זיך אריינלייגן
אינעם מח פון די קינדער.

מען דארף אויסהערן זייערע ערציילונגען, יעדעס
קינד וואס ער האט צו דערציילן לויט זיין יארגאנג.
אויסהערן זייערע פראגעס מיט גרויס אינטערעס און
פרובירן זיי צו ענטפערן לויט זייער שכל און
פארשטאנד. די עלטערן זאלן זיך אהערשטעלן אזוי ווי
זיי וואלטן געווען קינדער אינעם זעלבן עלטער, אזוי
ווי זיי האבן די זעלבע אינטערעסן ווי די קינדער, און
רעדן צו די קינדער מיט זייער קינדערישע שפראך. די
עלטערן זאלן זיך אראפזעצן שפילן מיט די קינדער,
און שפילן מיט זיי די קינדערישע שפילן, די סארט
וואס די קינדער האבן ליב. ווען די קינדער זעען דאס,
ווערט זייער הארץ געפאנגען צו די עלטערן, זיי האבן
ליב די עלטערן, זיי שפירן אז די עלטערן זענען אויף

זייער זייט, אז די עלטערן פארשטייען זיי, זיי פילן מיט מיט זייערע קינדערישע דאגות און פראבלעמען, און פרייען זיך מיט זייערע קינדערישע פריידן.

ווען די קינדער באקומען די געפיל, דאן וועלן זיי שוין האבן חשק צו פאלגן די עלטערן, זיי זעען אז די עלטערן מיינען נאר זייער טובה, און זיי וועלן מיט פרייד פאלגן וואס די עלטערן וועלן זיי נאר הייסן. די גוטע רעזולטאטן וועלן זיך דערקענען סיי אויף די מינוט און סיי אויף שפעטער. סיי יעצט וועלן די קינדער פארשטיין צו פאלגן ווען מען רעדט צו זיי רואיג אויף זייער שפראך, און סיי שפעטער וועלן זיי אויפןואקסן געזונט פיזיש און גייסטיש, און נישט זיין קיין צוקלאפטע מענטשן.

דאס איז נישט קיין גרינגע אויפגאבע, בכלל נישט לייכט. צו דעם דארפן די עלטערן האבן פיל גייסטישע

גְּעֵדוּלָּד צוּ קִינְדֶּער

כּוּחוֹת, זײ דאַרפֿן זײַ זײער אײַבער־שטַרענגֶען נײַשט צו
 לאַזן אַז זײערע אײַגענע פֿראַבלעמען זאלן אַפֿעקטירן
 די וועג ווי אַזוי זײ רעדן צו די קינדער. אָבער די פֿירות
 וואס וועלן אַרויסקומען דערפֿון וועלן זײן אַזוי זײס און
 געשמאק אַז עס וועט ברייט אויסצאלן די האַרעוואַניע.
 די קלוגע עלטערן וועלן שעפֿן הויפֿנס נחת פֿון זײערע
 קינדער.

ג

קינדער זענען די פֿאַרמעגן פֿון די עלטערן. געלט
 קומט און געלט גייט, עס בלייבט אָבער נײַשט אײַביג
 מיטן מענטש. געלט איז נײַשט דאס וואס מאַכט
 צופֿרידן אַ מענטש. גוטע קינדער, נחת פֿון די קינדער,
 דאס איז וואס געבט חיות און לעבן פֿאַר אַ מענטש,
 דאס מאַכט יא צופֿרידן אַ מענטש.

גְּעֵדוּלָד צו קינדער

טו

ווען עס קומט צו געלט זעט מען ווי מענטשן לייגן אריין זייער גאנצע כח און ענערגיע אין די געשעפטן אז זיי זאלן מצליח זיין און מאכן אסאך געלט. מענטשן אינוועסטירן אסאך צייט, כח און געלט אין געשעפטן מיט די האפענונג אז די געשעפטן וועלן זיך גוט אויסארבעטן און מען וועט מאכן אסאך געלט דערפון.

דאס איז אבער נאר א האפענונג, נישט אלעמאל צאלט זיך אויס די אינוועסטירונגען. עס קען זיך מאכן אז די אלע געשעפטן זאלן אנזעצן, און די אלע מיה און פלאג וואס מען האט אוועקגעגעבן פאר זיי, זענען געווען פאר אומזיסט, מען האט גארנישט פארדינט דערפון.

פון דעסט וועגן זעט מען אז מענטשן ווערן נישט צובראכן פון דעם, מען לייגט זיך אריין מיטן גאנצן

גְּעֵדוּלָד צו קײַנדער

אײפער אין די געשעפֿטן, מען פֿרובירט נאכאמאל און נאכאמאל, ביז מען איז האפנטליך צום סוף מצליח.

לאמיר דאס יעצט פֿארגלייכן צו אינוועסטירונגען אין די קינדער. ביי קינדער ארבעט עס גאנץ אנדערש. יעדע טראפ כח, געוולד און צייט וואס מען אינוועסטירט אין קינדער, איז א הונדערט פראצענט יגער פארדינסט. יעדע מינוט וואס מען געבט אנועק אויסצוהערן א קינד, צו ענטפערן א פראגע פון א קינד, צי זאל עס זיין א וויכטיגע פראגע צי א נארישע, איז א זיכערע געווינס. דאס געבט זעלבס-זיכערקייט פארן קינד, דאס געבט קלוגשאפט פארן קינד, דאס געבט מוט און לעבן פארן קינד. און דאס וועט אים העלפן אויפֿוואקסן א געזונט ליכטיג קינד, די עלטערן וועלן שעפן אסאך נחת פון דעם קינד.

געדוילד צו קינדער

יז

נאך א מינוט פאר'ן קינד - איז נאך א שטיק לעבן
פאר'ן קינד. נאך א פראגע געענטפערט מיט געדוילד -
איז נאך א שטיק שכל פאר'ן קינד. נאכאמאל זיך
איינגעהאלטן פון אנועקשטופן און דערווייטערן דאס
קינד - איז נאך א צרה אנועקגענומען פון זיין
שפעטערדיגע לעבן.

און די גאר אינטערעסאנטע ערשיינונג איז נאר, אז
פאר געלט-געשעפטן וועלן מענטשן אנועקגעבן גאר
אסאך צייט און כח, און דאס אלעס נאר פאר א ספק
אפשר וועט עס מצליח זיין, און אפילו אויב וועט עס
יא מצליח זיין און מען וועט מאכן דערפון אסאך
געלט, איז דאך אויך נישט זיכער אז די פארדינטע
געלט וועט בלייבן ביים מענטש. דאס געלט קען ווערן
גאר שנעל פארנוצט פאר זייטיגע אויסגאבן און עס
וועט גארנישט בלייבן פאר'ן מענטש.

גְּעֵדוּלָד צו קִינְדֵרער

ןווען עס קומט אָבער צו די קִינְדֵרער, ןוואס די
 אַינװעסטרװנגען אין זיי איז אַ זיכערער געװיננס, און
 דאס ןועט בלייבן מיט'ן מענטש אויף אייביג, ער ןועט
 שטענדיג הנאה האבן פון דעם ןוואס זיינע קִינְדֵרער
 זענען וואויל און ערליך, קלויג און געראַטן, דאס איז
 גאר די זאך ןוואס דער מענטש שטופט אַװעק און האט
 נישט קיין געװילד דערצו. ער דערװייטערט די קִינְדֵרער
 פון זיך, די קִינְדֵרער באקומען אַ פחד צו רעדן צו די
 עלטערן ןוייל זיי װיסן נישט ןוואס זיי ןועלן כאפן פאר
 יעדע קלייניקייט ןוואס עס ןועט זיך דאכטן פאר די
 עלטערן אז זיי האבן געזאגט אָדער געטון נישט
 ריכטיג. איז דאס נישט מאדנע ?

און דאס ןוערט נאך מער אינטערעסאַנטער ןווען מען
 זעט ווי מענטשן זיצן און פארברענגען מיט חברים און
 באקאנטע, סתם צו שמועסן שטותים און נארישקייטן,

בכלל נישט קיין געשעפטליכע זאכן וועלכע קענען
 כאטש אפשר ברענגען געלט. צו א חבר האט מען די
 וועלטס געדוילד, אפילו ווען דער חבר קומט אן פונקט
 אינמיטן א וויכטיגע זאך, וועט מען זיך אפשטעלן און
 אויסהערן וואס ער האט צו דערציילן און פֿרעגן.
 אפילו ווען עס האנדלט זיך בכלל נישט אין קיין
 וויכטיגע זאכן, וועט מען געבן פאר יענעם זיין
 פארלאנגטע אויפמערקזאמקייט, זיך אפגעבן מיט
 יענעם אז יענער זאל זיך שפירן גוט און זיין צופרידן.

אין די זעלבע צייט, ווען עס קומט צו די קינדער,
 האט מען נישט קיין ברעקל געדוילד צו זיי. סיי ווען זיי
 קומען אין א רואיגע צייט, און סיי ווען זיי קומען אין
 א פארנומענע צייט, וועט מען זיי קוים אפשר
 אויסהערן מיט א האלבע אויער, און פרוברן ווי
 שגעלער זיך אפצושאקלען און פטור ווערן פון זיי. "גיי

געדוילד צו קינדער

שיין שפילן און לאז מיך אָפּ", "גיי שוין אַריין אין
 בעט, אײַך וויל דיר נישט זען דא", "אײַך פאַרשטיי נישט
 וואס דו ווילסט און אײַך קען דיר נישט העלפן",
 "פאַרנוואס שטערסטו מיר יעצט?! דו זעסט נישט אז
 אײַך בין פאַרנומען?!!" און נאך אַזעלכע סאַרט
 אויסדרוקן, אַלעס מיט'ן ציל אז די קינדער זאל שוין
 ווערן פאַרנומען מיט עפּעס אַנדערש און אפּלאַזן די
 עלטערן.

די צייט בלייבט נישט שטיין, די קינדער ווערן
 עלטער, זיי וואקסן אויף, און פּלוּצלינג דערזעען זיך די
 עלטערן מיט קינדער וועלכע ווילן נישט קוקן אויף
 זייער זייט, די קינדער זענען נישט אינטערעסירט אין
 וואס די עלטערן האבן צו זאגן, זיי הויבן אָן צו טון
 נארישקייטן און שעדליכע זאַכן וואס פּאַזאַרגן זייער
 שטאַרק די עלטערן, די עלטערן האבן אָבער שוין נישט

קיינ שום איינפלוס אויף די קינדער זיי צו לערנען און צו פירן אויפ'ן ריכטיגן וועג.

די עלטערן ווערן צובראכן, זיי האקן קאפ אין וואנט און קלאפן זיך 'על חטא', אבער מער פון דעם קענען זיי גארנישט טון. זיי קענען נאר שטיין און צוקוקן מיט הארץ ווייטאג ווי אזוי די קינדער גייען נעבעך צוגרונד. זיי וואונדערן זיך וואס ס'איז געשען מיט די קינדער, פארן וואס קענען מיר נישט רעדן צו זיי.

פארן וואס זאלן אבער די גרעסערע קינדער יא אויסהערן די עלטערן, ווען זיי האבן קיינמאל נישט געשפירט אז די עלטערן זענען בכלל אינטערעסירט אין זיי. זיי האבן קיינמאל נישט געהאט די געפיל אז די עלטערן זארגן זיך פאר זיי און ווילן זיי העלפן. זיי האבן נאר געזען אלעמאל אז ווען זיי האבן געוואלט רעדן און שמועסן מיט די עלטערן, האבן זיי באקומען

געדולד צו קינדער

אזא קאלטער אנטווארט אז עס איז זיי פארגאנגען דעם
אפעטיט. פארוואס זאלן זיי יעצט יא קומען זיך
דורכרעדן און אויסהערן די עלטערן?

דעריבער דארפן קלוגע עלטערן זיך איינקויפן
גרויסע קוואנטומס פון אייזערנע געדולד, און נישט
ווארטן ביז די קינדער ווערן גרויס, נאר ווען זיי זענען
נאך גאר קליין זאל מען האבן די נויטיגע סבלנות זיי
אויסצוהערן, זיך צו אינטערעסירן אין זייער לעבן, זיי
מאכן שפירן אז זיי זענען זייער וויכטיג און וואס זיי
האבן צו זאגן איז זייער אינטערעסאנט, און ענטפערן
אויף אלע זייערע פראגעס, אפילו ווען עס האנדלט זיך
פון נארישע קינדערישע פראגעס. פאר די עלטערן איז
דאס טאקע נאריש און אומוויכטיג, אבער פאר די
קינדער איז דאס זייער גאנצע לעבן, מיט דעם
באקומען זיי די לעבנס וויכטיגע געפיל אז די עלטערן

זענען דא פאר זיי, די עלטערן זענען אויף זייער זייט, און דאן וועלן זיי אויפֿוואקסן געזונטע גערֿאטענע קינדער.

דער רבי זאגט (ספר המדות, אות בנים, סימן ק"ז) "הבנים שוטים כשאביהן כעסן" – קינדער וואקסן אויף שוטים, ווען זייער טאטע איז א גערעגטער מענטש. "פארנואס זענען מיינע קינדער אויפֿגעוואקסן אזעלכע שוטים און נארנים? פארנואס קענען זיי זיך נישט נארמאל אן עצה געבן אין לעבן" – פֿרעגט א דערביטערטער טאטע.

ווייסט פארנואס? ווייל ווען זיי זענען געווען קליין האסטו נישט געהאט קיין געדולד זיי אויסצוהערן און צו ענטפערן אויף זייערע נערווירנדע פראגעס.

קינדער קען מען נישט אויספארמען ווי אזוי מען וויל. קינדער געבט דער אייבערשטער. אמאל איז דא א געריבן קינד וואס איז א געשמאק צו פארברענגען

גְּעֵדוּלֵד צו קינדער

מיט אים, און אַמאל איז דא אַ קינד וואס קען גיין אויף די גערױען. אויב אָבער װעלן די עֶלְטֶערן זיך אַנגארטלען מיט אַ גרויסע מאס געװילד און זיך שטארקן אויף די מידות און געבן די נויטיגע אויפֿמערקזאמקייט פֿאר יעדע איינציגע קינד, נישט קיין חילוק וואס און ווי אזוי ער איז, דאן װעט מען מיט'ן אייבערשטן'ס הילף זען ווי די קינדער װעלן אויפֿװאקסן געלונגענע געשמאקע קינדער, די איינציגסטע זאך וואס זיי דארפן איז נאר די אויפֿמערקזאמקייט פֿון די עֶלְטֶערן.

דעריבער לאמיר זיך פֿארנעמען פֿון היינט און ווייטער צו טון די ריכטיגע אינוועסטמענט, צו אינוועסטירן אין אַ זאך וואס פֿרענגט וואונדערליכע פֿארדינסטן. און כאטש וואס מען האט גענוג זאכן אויפֿ'ן קאפּ, מען האט גענוג דאגות מיט וואס זיך

אָפּצוגעבן, זאל מען אלעס לייגן אין די זייט ווען עס
קומט צו די קינדער.

ווען מען קומט אהיים זאל מען זיך ארויפציען א
שמיכל אויפ'ן פנים, אויסהערן די קינדער וואס זיי
האבן צו דערציילן, פארברענגען מיט די קינדער מיט
געשמאק און שמחה. די קינדער זאלן זיך שפירן רואיג
און פארזיכערט אין די סביבה פון די עלטערן, זיי זאלן
זיך פרייען צו זיין אינאיינעם מיט די עלטערן. און נישט
פארקערט אז זיי זאלן פילן אזא אומבאטעמ'קייט אין
געגנווארט פון די עלטערן. דאס איז א שווערע
אינוועסטירונג, אבער עס לוינט זיך אלעס, די
פארדינסטן זענען פארזיכערט.

ד

קינדער האבן אן אינטערעסאנטע שפראך ווי אזוי
זיי רעדן און דרוקן אויס זייערע געפילן. איידער מען

געדוילד צו קינדער

וויל רעדן און זיך פארשטיין מיט א צווייטן, דארף מען זיך קודם אויסלערנען יענעמ'ס שפראך, אויב צוויי מענטשן רעדן צוויי אנדערע שפראכן, דאן איז זייער שווער אז זיי זאלן זיך קענען פארשטיין און זיך דורכקומען. דעריבער אויב וויל מען מצליח זיין מיט קינדער, דארף מען זיך קודם אויסלערנען זייער שפראך, און אזוי וועט מען קענען פארשטיין וואס זיי מיינען צו זאגן.

מאכט זיך אמאל אז א קינד נעמט זיך נודזשען די עלטערן, ער הויבט אן וויינען און שרייען, ער ווערט צעווילדעוועט און צערודערט, ער גייט ממש אויף די נערנווען; און די עלטערן הויבן נישט אן צו וויסן וואס דאס קינד וויל, פארנוואס נערווירט ער יעצט אזוי שטארק? וואס דארף דאס צו מיינען.

דא קומט אריין די 'קינדער-שפראך'. אין די
 'קינדער-שפראך' מיינט דאס איין זאך: "טאטי און
 מאמי, איך דארף אביסל אויפמערקזאמקייט..."

יא, גארנישט מער פון דעם! דאס קינד וויל פשוט
 אז די עלטערן זאלן זיך וויסנדיג מאכן פון אים, זיי
 זאלן אים מאכן שפירן אז ער עקזיסטירט אויף דער
 וועלט, זיי זאלן זיך אינטערעסירן אין זיין וואוילזיין,
 זיי זאלן אויסהערן וואס ער האט צו פרעגן און
 דערציילן. דאס איז די גאנצע וואס ער וויל, ער וויל
 נאר באקומען דעם געפיל אז די עלטערן האלטן פון
 אים און ער איז אויך עפעס חשוב.

עלטערן וואס פארשטייען די שפראך, וועלן זיך דאן
 כאפן אז ווארשיינליך האבן זיי זיך נישט גענוג
 אפגעגעבן מיט דעם קינד, זיי וועלן אים אנהויבן געבן

גְּעֵדוּלָד צוּ קִינְדֵּער

מָער אויפֿמֶערקזאמֶקייט, און דאן וועט אלעס ווערן
מסודר אויף אַ גוטן אופן.

וואס פֿאסירט אָבער אויב די עֶלְטֶערן קענען נישט
דעם שפּראך? זיי מיינען אז די קינדער ווילן פֿשוט גיין
אויף זייערע נערווען און זיי מצער זיין, דאן וועלן די
עֶלְטֶערן אָנשרייען די קינדער, שִלָאגן די קינדער, און
זיי פֿארטרייבן פון זיך. "גיי אָוועק פון דא, לאז מיך
אָפּ, איך האב נישט קיין כֶּח צו דיר", און נאך אַזעלכע
סארט קולות וועלן די עֶלְטֶערן שרייען אויף די קינדער
מיט'ן ציל זיי איינצושטילן און זיי אויסלערנען דרֶךְ
אָרץ אז מען טאר נישט אַזויפיל נודזשען און
באמוטשען די עֶלְטֶערן.

די עֶלְטֶערן כאפן אָבער נישט אז זיי האבן בכלל
נישט פֿארשטאנען וואס די קינדער האבן געמיינט

ארויסצופרענגען. די עלטערן ענטפערן די פראגע פון די קינדער מיט די אומריכטיגע ענטפער.

ווי אזוי נעמען די קינדער אויף אזא סארט ענטפער? צום ערשט זעען זיי אז זיי האבן דא געטראפן א שוואכע פונקט ביי די עלטערן, זיי האבן געפונען א גרינגע וועג ווי אזוי ארויסצונעמען די עלטערן פון די פלים. זיי האבן הנאה דאס צו זען, דאס איז פאר זיי זייער אינטערעסאנט, און זיי וועלן דאס פרובירן צו טון נאכאמאל און נאכאמאל און זען ווי אזוי דאס ארבעט.

פון די אנדערע זייט באקומען זיי אבער נישט דער ריכטיגער ענטפער - אביסל אויפמערקזאמקייט. מיט דעם וואס די עלטערן שרייען אויף זיי און טרייבן זיי אנוועק, באקומען זיי דעם געפיל אז זיי זענען גארנישט ווערט, און קיינער איז נישט אינטערעסירט אין זיי. זיי

געדולד צו קינדער

פארלירן אינגאנצן זייער זעלבס-זיכערקייט, און דאס איז דער ערשטער טרעפּל אויפ'ן וועג אראפ, צו ווערן פראבלעמאטישע קינדער און צו זיין א טאטאלער דורכפאל אין לעבן.

עס הויבט זיך אן אינדערהיים ווען די עלטערן איגנארירן זיי און געבן זיי נישט די ריכטיגע אויפמערקזאמקייט. דאן גייט עס ווייטער אין חדר אדער שולע וואו די צעבראכענע קינדער האבן שוין נישט קיין געדולד מיטצוהאלטן די לימודים און מאכן דארט פרישע פראבלעמען. די מלמדים און לערערנס ווערן גערוועז פון זיי און רעגן זיך ווידער אויף די קינדער, מען באשטראפט די קינדער און מען שרייט זיי אן, און דאס באשטעטיגט נאכאמאל פאר די קינדער אז זיי זענען טאקע ווערט צו גארנישט, זיי ווערן נאך מער געפאלן ביי זיך.

אזוי דרייט זיך דער רעדל ווייטער און ווייטער ביז די קינדער וואקסן אויף אינגאנצן צעריסן און צעפליקט, זיי קענען זיך נישט אויסקומען מיט קיין מענטשן. עס קען אויסקלאפן אויף זיי אז זיי זאלן זיך פארשפארן אין זייער שטוב און נישט וועלן ארויסקומען צו פארברענגען און לעבן נארמאל צווישן מענטשן, אדער קענען זיי ווערן ווילדע מענטשן וואס גנב'ענען און שעדיגן אנדערע. און דאן רייסן זיך די עלטערן די האר פון קאפ, זיי עסן זיך אויף דאס געזונט און קענען נישט פארשטיין פארנוואס די קינדער זענען אזוי שלעכט און נישט מסודר און קענען זיך נישט אויסקומען מיט קיינעם.

פארשטייט זיך אז די עלטערן וועלן דאס נישט קענען צוקוקן, זיי וועלן געמען די קינדער צו דאקטורים און פסיכיאטארן מיטן ציל זיי אויסצוהיילן

געדוילד צו קינדער

און זיי צוריק שטעלן אויפ'ן פלאץ, אבער דעמאלט איז שוין אביסעלע צו שפעט. מען דארף צוריק דרייען דעם זייגער מיט א שיינע פאר יאר ווען די קינדער זענען נאך געווען קליין, און דאן וועט מען האבן דעם קלארן ענטפער ווי אזוי און פארנוואס די קינדער זענען אזוי אויפגעוואקסן.

דעם זייגער קענען מען אבער נישט צוריקדרייען. די עלטערן דארפן האבן די ריכטיגע שכל אין די ריכטיגע צייט. ווען די קינדער זענען נאך גאנץ קליין דארפן זיך די עלטערן אראפלאזן צו זיי, ענטפערן אויף אלע זייערע קינדערישע פראגעס. זיך אפגעבן מיט זיי און זיי געבן ווארימקייט און אויפמערקזאמקייט, און זיי געבן דעם געפיל אז זיי זענען זייער חשוב און טייער אין די אויגן פון די עלטערן.

די גערױוען קענען טאקע פֿלאַצן פון די קינדער, דאס
איז אָבער פיל בעסער ווי ווען די גערױוען זאלן פֿלאַצן
שפּעטער פון די צער און עגמת נפֿש פון די צרות וואס
די קינדער קענען אַנמאכֿן אויפֿוואַקסנדיג אַן קיין
ווארימקייט און אַן קיין זעלבס-זיכערקייט.

מען דארף האבן געדוילד צו די קינדער, שמועסן
מיט זיי, פארברענגען מיט זיי, שפּילן מיט זיי,
ענטפּערן אלע זייערע פראגעס און רעדן מיט זיי וואס
נאר זייער הארץ באַגערט, זיי דערציילן מעשיות לויט
זייער עלטער און פארשטאַנד. דאן וועלן די קינדער
שפּירן אז זיי האבן א שטאַרקע רוקן-בייזן, די עלטערן
זענען אינגאַנצן אויף זייער זייט, און דאס וועט
אריינברענגען אין זיי א שטאַרקייט און זעלבס-
זיכערקייט, און זיי וועלן אויפֿוואַקסן געזונטע
געלונגענע קינדער.

ה

דער טעלעפאן איז איינס פון די הויפט זאכן וואס האלטן פארנומען די עלטערן און נעמען זיי אוועק פון די קינדער.

שוין אפגערעדט ווען מען שפילט זיך סתם אזוי מיט'ן טעלעפאן צו פארברענגען די צייט און זיך אויסצולופטערן, נישט כאפנדיג אז אין די זעלבע צייט הרג'ט מען אינגאנצן אוועק די קינדער וואס זעען ווי די עלטערן זענען אזוי אריינגעטון אינעם טעלעפאן אז זיי באמערקן בכלל נישט אז די קינדער געפונען זיך דארט אין געגנט.

אבער אפילו ווען מען איז פארנומען מיט'ן טעלעפאן פאר נוצליכע צוועקן, טאר דאס אבער אויך נישט גיין אויפ'ן חשבון פון די קינדער. מען איז פארנומען מיט'ן טעלעפאן צו מאכן געשעפטן און

פארדינען געלט, אויב איז דאס אָבער אין די צייט וואס
 מען דארף זיך אָפּגעבן מיט די קינדער, דאן איז
 גארנישט ווערט די גאנצע געלט. עס איז נישט דא די
 געלט אויף דער וועלט צו באצאלן נחת פון קינדער, די
 גאנצע וועלט'ס געלט קומט נישט צו צו די פארדינסט
 פון זען ווי די קינדער זענען מצליח אין לעבן.

מען איז פארנומען אויפ'ן טעלעפאן ארויסצוהעלפן
 אידן, צו מחזק זיין אידן. דאס איז טאקע זייער א
 גרויסע און חשובע זאך, אָבער ווייטער קען דאס נישט
 גיין אויפ'ן חשבון פון די קינדער. מען דארף מאכן דעם
 ריכטיגן חשבון און אויסרעכענען וואס עס לוינט זיך
 ענדערש.

די נאטור פון מענטשן אין אלגעמיין איז אז מען איז
 נישט מפיר טובה. מען קען זיך אַוועקגעבן פאר א
 מענטש מיט'ן גאנצן הארץ, אים אויסהערן און

גְּעֵדוּלָד צו קינדער

ארויסהעלפן און אים שטעלן אויף די פיס. מען קען האבן די גרעסטע סבלנות צו יענעם און אים שטיין צו הילף אין א שווערע צייט. און צום סוף, ווען יענער קריכט שוין ארויס פון זיינע פראבלעמען, פארגעסט ער אינגאנצן פון די פילע טובות וואס ער האט באקומען, פון די פיל צייט וואס מען האט אנועקגעגעבן פאר אים, און יעצט הויבט ער גאר אן צו פירן חשבונות און ער ווערט ברוגז און אויפגערעגט אויף דעם וואס האט אים געהאלפן. ער צאלט גאר צוריק שלעכטס פאר די גוטס וואס ער האט געקריגן.

אנדערש איז אבער מיט קינדער, די אייגענע בלוט און פלייש, זיי וועלן גוט געדענקען זייער גאנץ לעבן די ווארימקייט און נאנטקייט וואס זיי האבן באקומען פון זייערע עלטערן יונגער־הייט. דאס וועט זיי

פאגלייטן און ארויסהעלפן זייער גאנץ לעבן, און זיי
וועלן דאס שטענדיג געדענקן צום גוטן.

יעצט מאכט איר אליין דעם חשבון וואס לוינט זיך
ענדערש. אוועקצוגעבן צייט פאר אנדערע מענטשן,
אדער ליבערשט זיך אפגעבן מיט די אייגענע קינדער.

ו

”מיינע קינדער זענען נאך זייער קליין, זיי ווייסן
בכלל נאכנישט וואס זיי ווילן. איך האב נאך גענוג
צייט ביז זיי וועלן עלטער ווערן. דאן וועל איך זיך
אפגעבן מיט זיי, דאן וועל איך פארברענגען מיט זיי
און זיי געבן אויפמערקזאמקייט”

ניין, דאס איז אויסדרוקליך נישט גערעכט! ווען די
קינדער זענען שוין גרויס איז שוין צו שפעט. דוקא
ווען די קינדער זענען נאך גאר קליין איז די ריכטיגע

געדוילד צו קינדער

צייט צו אינוועסטירן אין זיי. דעמאלט קען מען
 אויפטון גאר אסאך נאר מיט א קליין ביסל
 אַנשטַרענגונג צו האבן געדוילד צו זיי. מיט אַביסל
 פאַרברענגען מיט די קינדער, מיט'ן אַרויסגיין מיט זיי
 אויף אַ שפּאַציר און רעדן מיט זיי אויף זייער שטאַפל,
 וועט מען אזוי סאך אויפטון, פיל מער ווי מען קען
 אויפטון אין לאנגע טעג און וואכן ווען עס קומט צו
 עלטערע קינדער.

צייט לויפט זייער שנעל, עס וועט נישט נעמען צו
 לאנג ביז ווען די קלוגע עלטערן, וואס האבן געהאט
 געדוילד פאר די קינדער און זיי געגעבן די ריכטיגע
 אויפמערקזאַמקייט יונגער־הייט, וועלן זען די פירות
 פון זייער הארעוואניע און שעפן הויפנס אידיש נחת
 פון זייערע קינדער.

דער אייבערשטער האט באשאפן די גאנצע וועלט, און ער האט אונז באפוילן אז מיר דארפן חתונה האבן און האבן קינדער, און די ציל פון דעם אלעם איז אריינצולייגן אין די קינדער אז די קינדער זאלן אויפֿוואַקסן געזונטערהייט, זיי זאלן מצליח זיין אין לעבן, און זיי זאלן ווייטער קענען ברענגען א נחת רוח פארן אייבערשטן, און גרויס מאכן דעם אייבערשטנס נאמען אויף דער וועלט. און זיי זאלן אויף שפּעטער האבן קינדער, און ווייטער אריינברענגען דעם אייבערשטן אויף אין זיי.

מיר דארפן אָבער געדענקען אז מיר לעבן אין אַ שווערע צייט, עס זענען דא היינט אזויפיל זאכן וואס קענען אַראַפּפירן די קינדער פונעם גלייכן וועג, סיי ברוחניות און סיי בגשמיות, און דעריבער איז די

געדולד צו קינדער

פליכט פון די עלטערן זיך אנצושטרענגען ווי ווייט מעגליך, מען זאל דאס בכלל נישט נעמען גרינג, נאר זיך אפגעבן מיט די קינדער מיט גרויס סבלנות און זיי מחנה זיין און פירן אויפ'ן ריכטיגן וועג.

טאקע דערפאר ווייל עס דא אזויפיל סיבות און שטרויכלונגען פון וואס די קינדער קענען זיך אזוי גרינג אויסגליטשן, איז גאר ספעציעל חשוב ווען די עלטערן זענען זוכה - טראץ די אלע שוועריקייטן - צו קענען אויפציען ערליכע וואוילע קינדער.

אויף יעדע זאך אויף דער וועלט דארף מען האבן אסאך געדולד און סבלנות, אבער ספעציעל גאר אסאך סבלנות דארף מען האבן צו די קינדער. מען קען נישט און מען טאר נישט ארויפלייגן צופיל דרוק אויף די קינדער, מען קען נישט צווינגען די קינדער אז זיי מוזן אויסקוקן אזוי צו אזוי, דאס העלפט זיי גארנישט, עס

מאכט נאר ערגער. זיכער דארף זאגן פאר די קינדער
 וואס זיי האבן צו טון, מען קען נישט ערווארטן אז
 קינדער זאלן וויסן פון זיך אליין וואס עס איז די
 ריכטיגע וועג, זיי זענען דאך פארט קינדער, דאס דארף
 מען אפער טון אויף א ליבליכע און פריינדליכע וועג,
 אז זיי זאלן באמת שפירן אז די עלטערן מיינען נאר
 זייער גוטס. מען דארף אסאך פארברענגען מיט זיי און
 רעדן צו זיי פונעם אייבערשטן, די געשמאק פון זיין
 וואויל און ערליך, די גרויסקייט פון מצות, זיי
 דערציילן מעשיות פון צדיקים. און ווען די קינדער
 וועלן אויפנואקסן מיט אזא געשמאק אינדערהיים,
 וועלן זיי זיכער מצליח זיין און זיין געזונטע ערליכע
 אידן, צו גאט און צו לייט.

אויף צו האבן סבלנות, דארף מען האבן א שטארקע
 אמונה, צו גלייבן אז יעדע זאך אויף דער וועלט פירט

געדוילד צו קינדער

נאר דער אייבערשטער. סבֿלנות מיט אַמונָה גייען האנט ביי האנט, זיי זענען געקניפט און געבינדען. מיט א שטארקע אַמונָה באַקומט מען אַסאך געדוילד און סבֿלנות און מען קען אלעס איבערקומען.

ווי אזוי באַקומט מען אָבער די אַמונָה מיט סבֿלנות? און אַפילו ווען מען האט עס שוין יא, קען מען דען זיין פאַרזיכערט אז די קינדער וועלן טאקע נישט אַנטרעפן שְלעכטע חברים וואס וועלן זיי אַוועקפירן פון וועג? די עצה אויף דעם איז נאר תּפֿלה. טאטע און מאַמע טאַרן נישט שפּאַרן קיין טרערן, זיי דאַרפן זיך יעדן טאג אויסגיסן דאס הארץ פאַרן אייבערשטן, עס זאל נישט דורכגיין אַ טאג אן תּפֿלה, אן צו בעטן דעם אייבערשטן כאטש איין תּפֿלה אז זייערע קינדער זאלן מצליח זיין אין לעבן, אז זיי זאלן אויפנוואקסן ערליכע

און וואוילע קינדער פון וועמען דער אייבערשטער זאל
הנאה האבן און מענטשן זאלן הנאה האבן.

די עלטערן וואס וועלן זיך שטארקן מיט די צוויי
נקודות, מיט אסאך סבלנות און מיט אסאך תפלה,
קענען זיין רואיג אז זיי וועלן זען פיל אידיש נחת פון
זייערע קינדער, פון זייער שטוב וועט ארויסקומען נאר
גוטע און וואוילע קינדער, וואס וועלן ברענגען נחת
פאר יעדן איינעם.

תם ונשלם שבה לאל בורא עולם

הספר הקדוש הזה נדפס לזכות

מרדכי שאול יעקב בן צביה פערל נ"י
וזוגתו

מלכה רחל בת לאה נעמי תחי'

וילדיהם

נחמה אסתר, חנה פראדל, דבורה גיטל,

בלומא, נפתלי צבי, פייגא ליבא, ישראל יוסף.

הקדוש ברוך הוא ימלא את כל משאלות לבם לטובה,

ויתברך מפי אל אליון בבני חיי ומזוני רוויחא, ויזכו

לרוות רוב נחת דקדושה מכל יוצאי חלציהם, אמן

כן יהי רצון.